

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οικουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῆς	Ἐξωτερικῆς
Ἐτησίαν 80.-	Ἐτησίαν 100.-
Ἐξαμήνιος 45.-	Ἐξαμήνιος 65.-
Τριμήνιος 25.-	Τριμήνιος 35.-

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1916

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίον

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

«—Σὰς ἐπαναλαμβάνω, δεσποινίς Πενίτα, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ρηθῶ τίποτε οὔτε σὲ σὰς, οὔτε στὸ θεῖο σὰς. Σήμερα ἔχομε Δευτέρα. Ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, ὁ ἀρραβωνιαστικός σὰς θὰ λάβῃ τὸ πιστοποιητικό.»

«—Εὐχαριστῶ!»
Καί ἡ Πενίτα, ἀφ' οὗ ἔκαμ πιά τὴ δουλειά της, σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ Ἀλβαράδο, ποὺ φαντάζεσθε πιά μὲ πόση συγκίνησι, μὲ ποιά ἀγανάκτησι, ἀκούσε ὅλη αὐτὴ τὴ συνομιλία, τώρα ἐψιθύριζε:

«Μπᾶ, τοὺς παλῆανθρώπουσι μὲ αὐτοὺς θέλοντες κρέμασμα! Δὲν ἐπρόφρασε νὰ πῆ περισσότερο καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ σκοπιά του, γιὰτ' εἶδε τὴν ἐπισκέπτρια νὰ ποταχαιρῆ τὸν γιατρό. Ἐσκέφθη τὸν θυρωρὸ, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα, ἀφ' οὗ ἦταν δεμένος.»

«Αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει ἐδῶ», εἶπε μόνος του.

Καί βγῆκε γρήγορα εἰς τὸ διάδρομο, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ διαταγὴ εἰς τοὺς φρουρούς του.

Ἐνας μαῦρος καταράκωνος τότε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κ' ἔτρεξε ὡς τὸ θυρωρεῖο, ὅπου ἔφρασε μὲ τὴν ὦρα, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα εἰς τὴν Πενίτα.

Ἀφ' οὗ ἔφυγε ἡ ἀνεψιά του

γερούσιατος, ὁ διευθυντῆς τῆς Λευκῆς Οἰκίας ξανακάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του σκεπτικός, ἔπιασε μὲ τὰ δὺο τὰ χέρια τὸ κεφάλι του κ' ἔκλεισε τὰ μάτια, σὰ νὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὁ Ἀλβαράδο τὸν παραμόνευσε ἀπὸ τὴν πορτιέρα καί, συλλογιζόμενος τὴν σκηνὴν ποὺ θὰ τοῦ ἔλανε τώρα, γε-

λοῦσε ἀπὸ μέσα του. Ἀπελόμβανε ἀπὸ πρὶν τὴν ἐκδίκησίν του. Ἄλλως τε, ἡ συνομιλία ποὺ εἶχε ἀκούσῃ, τὸν ἤσυχασεν ἐντελῶς, ὅτι δὲν ἔθικνε κανένα κακό, τίποτε ποὺ μπορούσε νὰ ἔχη γι' αὐτὸν δυσάρεστες συνέπειες. Δὲν παρεβίαζε κανένα τίμιον σπίτι. Ἐμπαίει σὰν δικατὴς σὲ μιὰ φωλιὰ κακούργων.

Γι' αὐτὸ εἶπε εἰς τὴν Κολέττα φαιδρά:

«Ἔλα, τώρα θὰ διασκεδάσουμε!»

«Ἐγὼ διασκευάζω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ, ἐψιθύρισε ἡ Κολέττα. Καὶ φαντάσου πιά ἅμα φθάσαμε ὡς τὸν Ἐρρίκο!»

«Σὲ δέκα λεπτά! ἀποκοιθῆκε ὁ Βραζιλιανός. Ἔλα!»

Ὁ Βραζιλιανός ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Κολέττα καί, κρατῶν μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ το ρεβόλβερ, ἐσήκωσε θορυβετὰ τὴν πορτιέρα καί μπῆκε εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Πενίτα. Μιὰ μόνον λάμπα, μὲ πράσινον σκιαδῶν, ἐρυγγε ὅλο τῆς τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζιν, ὅπου ὁ διευθυντῆς τοῦ Φρενοκομείου ἐκάθητο ἀκόμη σκεπτικός καί σκυμμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Ἄλλὰ μὲ τὸν κρότον ποὺ ἔκαμαν οἱ εἰσερχόμενοι, τάνοιξε καί σήκωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴν ἐκπλήξι, γιὰτ' ἐνόμισε ὅτι εἶχε γυρίσῃ ἡ Πενίτα, γιὰ νὰ τοῦ πῇ καί τίποτε ἄλλο, ποὺ τὸ εἶχε λητμονήσῃ. Ἄμα ὅμως εἶδε μπροστὰ του τὸν γίγαντα ἐκεῖνον μὲ τὸ κοριτσάκι, τινάχθηκε ἐντρομος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, νομίζων ὅτι βλέπει ὄνειρον. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβαράδο

«Βοήθεια!.. ἔδω!.. βοήθεια!..» (Σελ. 302, στ. α')

475. Στοιχειογονογράφος
Ἐν ἀγωνίσματι ὠραίων
καὶ ὄρχαϊόν ἐν πιάσει
καὶ τοῦ ἀλλ' ἄλλῃ τὸ κεφάλι
καὶ τὸν τόνον καταδόσει,
ὄχ' ἰδῆς μὲ θαυμασὸν
ἔνα ζῶον οἰκιακόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς

476. Ψαρωνόκιλλον
Νάντικα κατασταθόν οἱ ἀστερῆσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ νυγνίζωνται κατὰ σειράν: ἔντομον, μεταωρολογικόν φινόμενον, τριφύμιον, μέγας ποταμῶς, πτηνόν, νομοθέτη, μικρὰ ἴησος τοῦ Αἰγαίου, ἔθνομάρτυς ποιητῆς.

477. Ἐπιγραφή
Σ Ο Ρ Α Λ Α Ν Ι Τ
Ω Ρ Υ Τ Α Ο Ι Ρ Ι Ο
Η Π Ο Ι Ο Τ Β Ε Ν
Ο Ο Τ Α Κ Ι Ε Χ Α
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Γιοῦττα

478. Ἀριθμητικὸν Παίγιον
10 5 2 4 16 + - × = 0
Μεταῦν τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαξῆθῃ, νὰ παρανεθῶν τὰντιώτερη σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποὺ θὰ σημειωθῶν, νὰ εἴναι μηδέν.

479. Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθεν χρησιμοποιεῖται, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῶν Λακεδαιμονίων.
1. Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας. 3. Ἀρχαῖος Μάντις. 4. Κριτής τοῦ Ἀδου. 5. Ἀρχαία Βασιλοπαις. 6. Ἀρχαῖος θεός. 7. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 8. Μὴν. 9. Πολύτιμος λίθος.

480. Ἑλλησοῦμφωνον
αου—ο—ου—ο—ο—ο—ο
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Στενημαχιωτῆ

481. Γρίφος
ΤΟ ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ τίνοῦ; κἀν δρ'
ΤΟ ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ : : σοφοῦ.
ΤΟ ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ : : σοφοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ Σταφ. Ι. Μανρωμιάλου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 21 φύλλου
253. Βικτωρία (Βικτωρ, γα.)—254. Στήθος—τήθος.—255. Ψιττακός—Πιττακός.—256. Μάιος—Αἶμος.
257. **ΕΛΕΝΗ** 258—260. 1. τὴν γλάσσαν σου κράτει. 2. Φεῦγε τὴν τρυφήν. 3. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.—
261. ΒΟΛΓΑΣ (Ὀλγα, λόγος, γάλα, Ἀγγλο-Σλάβος).—**262. ΤΗΝΟΣ** (Τυχερός; Ἡμερος; Ναι; Ὅστις, Σώζω).—**263.** Πᾶς μὴ Ἑλλημ ἄρρατος.—**264.** Ἔσο ἐπιμηλὴς (ἐκ οὐλί-μελ' εἶς.)

αὐτὸ διὰ τὸ ἐσπᾶθωμα.) Γερμανόπαιδα (τετράδια ἔστειλα) Διδάτορα Ἀστέρα (βιβλίον ἔστειλα) χριστιανιστὰς σὺν ἀδελφῷ σου καὶ περιμένω) Ἡσυχίαν Κρήτην (ἔστειλα) Ζιζανίου (ἔστειλα) Ἀνδροειωμένον Κουραμπιῆν (ἔλθησαν δὺο) Κωνσταντ. Γ. Ρ. (ἐγείλασα μὲ τὸ πάθημά σου, τοῦ μοῦ τὸ περιγράφεις ἔτσι νόστιμα ἀλλὰ αὐτὰ οὐ μὲν δύνανται) Ἐθνικήν Ἀναγέννησιν (τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον τῆς ἀρεσκείας σου, κάμνε το νὰ φαίνεται σωρῆ) Τιάζκον (ὁ Ἑλλημ Καβουὸς ὀφείλει πράγματι κάμψασα τετράδια Μ. Μυστικῶν ἀλλὰ κατὰ ἐμπόδιον θὰ τοῦ ἐπιχε βέβαια καὶ δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι θὰ τὰ στείλῃ, διότι εἶνε πολὺ ἀκεῖνα) Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἔστειλα) πέριξ τοῦ δοντάκι;) Δευκὸν Κόλον (νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ καλοῦ σου πάππου, εἰς τὸν ὅποιον ἰρραίεις καὶ τὴν γνωριμίαν μου) ὠραῖο τὸ γραμματικὸν σου) Φοῖζον (ἀπαντᾶ ναι εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις) Ἐὐγενὴ Ἰπποκρίτην (ναι, εἰς τὴν 157 ἄσκησιν ἔγραψες λάθος ἀντὶ ὄψα, ἐγράφη βῆτα ἀλλὰ ἐνοεῖται ἀκόλου, διότι δὲν ὑπάρχει β εἰς τὰ ὄψα; τοῦ ἔτους) Μεταγχολλαν (ἐκχίμα γλά) Κῆμα τοῦ Θεομαϊκοῦ (ὄχι ἀκόμη διότι εἰς τὸ ἀλλόθεν βραβεῖόν δὲν ὑπολογίζονται τὰ ἐῖσημα, ἀλλ' ὁ κλάσματικὸς ἀριθμὸς ποὺ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ βραβεῖόν ἡ τὸν ἐπίπαινον οὐ ἔχεις λάβῃ ἕως τώρα τέσσαρας ἐπαίνους, δηλαδὴ 2/32 τῆς μονάδος) ὥστε σοὺ λείπουν ἀκόμη 30/32, ἡ δὲ καὶ τὴν Ὀδηγόν) Χάριον (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὸ γράμμα σου) Ἐνδοξον Κάϊζερ (ἔστειλα) Μικρὸν Τζοκέυ (εὐχόμεναι παρατιτικά) Ἑλληνὴν Σανθούλαν (ἔστειλα, χαίρω ποὺ σοὺ εἴσει τόσον ἡ Ναδία) Νικ. Ἐλ. Α. (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέγει ὅλα) Νύμφην τοῦ Αἰγαίου (ἐν εἴνε καθαρά, εὐμορεῖς; νὰ τὰ μεταχειρισθῆς) Πειρακτικόν (συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἡμνασίου ἀπόλυσιν σου) καὶ ποὺ χαίρω ποὺ ἔχεις μισορεῖς τώρα νὰ μοὺ γράφῃς πάλιν συχνά) Ἄνθος τῶν Δευκίωνων, Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπιταλόφου, Μονομύροισμα τῶν Φύλλων κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβὼς μετὰ τὴν 8ην Αὐγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ὀκτωβρίου
472. Δεξιόγραφος
Εἰς ἓνα δένδρον κερποφόρον ἔδρα Ζῶον οικιακόν
Κ' εἶδα νεράκι, μὲ πολλὴν μου ἐκπλήξιν,
Νὰ τρέχῃ δροσερόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου
473. Συλλαβογράφος
Μπροστὰ στὴν γῆ ἂν βάλῃς;
Ἄρθρον πληθυντικόν
καὶ πίσω ἀνωσυμιαν,
Πρόδᾶλλε στὸ λεπτόν
Μέρος ἑλληνικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκίνας Ἡλίου

474. Στοιχειογράφος
Ἐνδοξος κ' ἀρχαία πόλις
Ἐν τῷ ἅμα θὰ χαθῇ
καὶ θάναβλαστήσῃ μόλις
Κάποιο δημητριακόν,
Ἐνα γράμμα ἂν προστεθῇ
Εἰς αὐτὴν ὡς ἀρχικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

Θέλете νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλете νὰ μὴν ἀσθανθῆτε οὔτε τὴν ἔσπιν τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀγίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;
Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, & ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.
Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅταν τῶν ἀνωτέρω τὰ δνῶματα ἐπέδθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶα καὶ ἐληρωθῆσαν οἱ ἐξελεστέαρες ΠΟΘΗΤΟΣ ΜΗΛΙΟΣ ἐν Ἀθῆναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ ἐν Καλαμαίς, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΕΡΑΞΗΣ ἐν Πειραιεὶ, καὶ ΣΙΜΩΝ ΝΙΚ. ΠΑΧΝΟΣ ἐν Χίφ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰβρίου.

τὸν ξαναγύρισε εἰς τὴν πραγματικότητα. — Σὰς χαιρετῶ, κύριε διευθυντά! τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ Βραζιλιανός. Δὲν μὲ γνωρίζετε ἴσως... Εἶμαι ὁ ἐπισκέπτης ποῦ εἶχατε τὴν ἀνάγκη νὰ διώξετε σήμερον τὰ πόρτα. Ἄλλὰ ὁ Ζοζέ ντὲ Ἀλβαράδο, ἀγαπητέ μου κύριε διευθυντά, ἄμα διώχεται ἀπὸ τὴν πόρτα, γυρίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Χά, χά, χά!

Καὶ μὲ τὴν προσφώνησιν αὐτῆ, ὁ κτηματίας ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια, ποῦ τὰ συνάδευσε ἀμέσως τὸ ἀργυρόχο γελᾶν τῆς Κολέττας. Ἐσθύμαινε τώρα κι' αὐτῆ, ὅστερ' ἀπὸ σιωπῆ τὸσης ὥρας. Ἐπειτα ἦταν τόσο ἄστεφο τὰ βλέψη κανεὶς τὸ φοβισμένο ὄφρος τοῦ διευθυντοῦ!.. Ὀχρὸς καὶ τρέμων, αὐτὸς ὤρμησε νὰ κτυπήσῃ τὰ κουδούνια τοῦ γραφείου τοῦ, ὁ Ἀλβαράδο ὅμως τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Περιττὸ, κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε. Τὸ κατάστημα ὅλο κατέχεται ἀπὸ ἀνθρώπους δικούς μου.

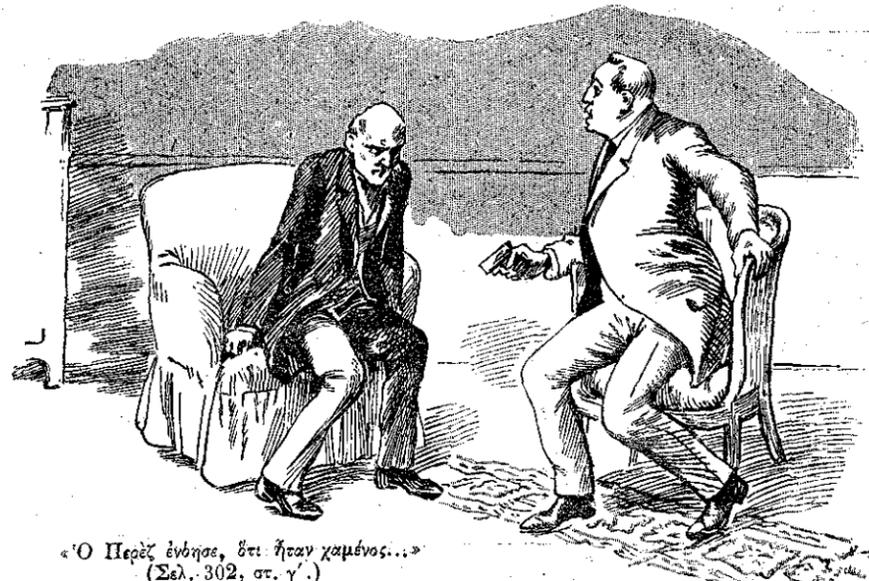
Ὁ διευθυντὴς πολέμουσε τοῦ κάκου ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χαλῶδυνα χέρια τοῦ Ἀλβαράδο, ποῦ τὸν εἶχε πιάσει τώρα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ξανακαθίσῃ εἰς τὴν πολυθρόνα του.

— Βοήθεια!.. ἐδῶ!.. βοήθεια!.. ξεφάνιζε ὁ Περέζ.

— Μὰ μὴ φωνάζετε λοιπὸν ἔτσι!.. τοῦ ἔλεγε συγχρόνως ὁ Ἀλβαράδο. Δὲν σὰς εἶπα πὼς ὅλα εἶνε περιττά... Ἄμφιβάλλετε;... Ὅριστε!

Καὶ ὁ κτηματίας ἐσφύριζε δυνατὰ μὲ τὴν ἀτημένα σφυρίκτρα του. Ἀμέσως ἢ πῶρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ καὶ μῆχαν αἱ ἔξι μαῦροι ποῦ φύλαγαν ἀπέξω.

— Ἄ! ἐσφύρισε ὁ κακώμορος ὁ διευ-

«Ὁ Περέζ ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος...» (Σελ. 302, στ. γ')

θυντῆς, κατατρομαγμένος εἶνε λοιπὸν ἐνέδρα, εἰσβολή, ληστεία; — Τίποτε ἄπ' αὐτά! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλβαράδο εἰρωνικά πάντα. Δὲν ἠθέλατε νὰ μὲ δεχθῆτε μὲ τὸ καλὸ κ' ἐπειδὴ ἡ κόρη μου εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ κατάστημά σας, ἔκαμα τρόπο γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία της. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Ὁ Βραζιλιανός ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Γυρίστε στὸ διάδρομο, παιδιά! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τώρα θὰ συνεννοηθοῦμε σὰ φίλοι μὲ τὸν κ. διευθυντή, καὶ δὲν θάναγκαθῶ νὰ σὰς ξαναφονιάξω. Ὅπωςδὴποτε, ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ βγῆ κανένας ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σὰν στρατιῶτες σὲ παράταξι, οἱ ἔξι μαῦροι χαιρετήσαν καὶ βγήκαν. Στὸ γραφεῖο ἔμειναν πάλιν οἱ τρεῖς. Ὁ Ἀλβαράδο τράβηξε μιὰ πολυθρόνα γιὰ τὴν Κολέττα, τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικά καὶ, γυρίζων εἰς τὸν καταστασιασμένον διευθυντή, τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, φίλτατε κύριε, ἄς ἐξακολούθουσι τὴν ὁμιλίαν μας, ἀπὸ κεῖ ποῦ τὴν ἀφίσαμε τ' ἀπόγευμα.

Ὁ Περέζ ἐπροσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Κύριε, ἀποκρίθηκε,

ὁ τρόπος σας εἶνε ἀχαρκτηριστός... Δὲν ξέρετε, ὅτι τὸ Ψυχιατρεῖό μου εἶνε ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ὅτι θὰ δώσετε λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἐνοπλο εἰσβολὴ ἔς ἓνα δημόσιο Κατάστημα;

— Μὴ λέτε τώρα ἀνοήσιες! ὑπέλαβε ἤσυχα ὁ Ἀλβαράδο.

Καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νάταν στὸ σπίτι του, ἐξακολούθησε:

— Μὴ λέτε ἀνοήσιες, γιατί δὲν σὰς συμφέρει καθόλου νάνακατευθῆ ἡ Ἀστυνομία εἰς τὴν δουλειάν σας. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλά. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διευθύνετε αὐτὸ τὸ Κατάστημα, ἐξαφανίσατε πολλοὺς δυστυχημένους ἀρρώστους, ἐνοχλητικούς γιὰ τοὺς συγγενεῖς τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κ' ἓναν κά-

ποιο Ζεζέ Ἴμπανέζ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Τότε ὁ διευθυντὴς ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος. Ὁ διάβολος μεταμορφωμένος ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ φαιδρὸς καὶ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος;... Ἄρτισε κατὰ μέρος κάθε ἀντίστασι καὶ, μὲ ὑποτακτικὸ ὄφρος νικημένον, ρώτησε:

— Τελος πάντων, τί θέλετε ἀπὸ μένα, κύριε; Νάρισω ἐλεύθερο τὸν μικρὸ Γάλλο Δαλλινύ;

— Μάλιστα! αὐτὸ ἀκριβῶς ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω. Προσθέτω ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς χαλῶσω τὴ δουλειά, νὰ ζημιώσω τὸ ἐμπόριό σας, θὰ σὰς πληρώσω ἐγὼ αὐτὰ τὰ δέκα κ' ὀστ' εἰς ρέεις, ποῦ θὰ ἐχάνατε μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἄς εἶνε! γι' αὐτὰ ὅλα θὰ ξαναμιλήσομε.

Ὁ δυστυχημένος διευθυντὴς ἐσάστισε τώρα περισσότερο. Τί παράξενος ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς! Τοῦ προσέφερε χρήματα, ἐνῶ τὸ ρεβόλβερ ποῦ κρατοῦσε καὶ τὰ μυστικά ποῦ ἤξερε, ἦταν ἐπιχειρήματα πλεόν ἢ ἀρκετὰ, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε!

— Κύριε, ἀποκρίθηκε μὲ ταπεινῶσι, μιλεῖτε μ' ἓναν τρόπο, ποῦ... δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μὲ πείσῃ... Προσθέτω μάλιστα, ὅτι πείθομαι μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι. Κάμετέ με ὅπως θέλετε, εἶμαι στὰς διαταγὰς σας.

— Τί σοῦλεγα, μικρῆ; εἶπε ὁ Βραζιλιανός, γυρίζων εἰς τὴν Κολέττα μὲ ὄφρος θριαμβευτικόν. Βλέπετε τώρα τί ἀξίζει ὁ μπαμπᾶς σου;

— Δὲν εἶχα γι' αὐτὸ καμμιά ἀμφι-

«Ὁ Ἀλβαράδο ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά...» (Σελ. 303, στ. α')

βολία! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶνε πιά καιρὸς νὰ ἰδῶ τὸν Ἑρρίκο καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν καλὴ εἰδησι.

— Ἀλήθεια, ἔκαμε ὁ Ἀλβαράδο. Κύριε διευθυντά... θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς φέρετε ἐδῶ τὸ παιδί;

— Τίποτε εὐκολώτερο! ἀποκρίθηκε ὁ Περέζ μὲ προθυμία.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω ἄλλὰ ἡ Κολέττα τὸν ἐσταμάτησε στὴν πόρτα.

— Σταθῆτε! ἐρώαξε ἡθεῖα πολὺ νὰ πάω νὰ τὸν φέρω ἐγὼ.

— Ἔχεις δικηρ, εἶπε γελῶντας ὁ κτηματίας. Τί λέτε κύριε διευθυντά; Δὲν μποροῦμε νὰ τῆς δώσουμε αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι;

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὀδηγήσω τὴν ἐσποινίδα στὸ κελλί τοῦ κυρίου Δαλλινύ! ἀπεκρίθηκε πειθῆγος ὁ Περέζ.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! ὑπέλαβε ὁ Βραζιλιανός. Ὁδηγήσατέ τὴν σεῖς κ' ἐγὼ πάλι θὰ πῶ στοὺς ἀνθρώπους μου νὰ σὰς συνδεύσουν ὄχι γιατί δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ ἔτσι, χάριν τιμῆς...

Ἐστύριξε, οἱ μαῦροι παρουσιάσθηκαν καὶ ὁ Βραζιλιανὸς τοὺς ἐνευσε νὰ κολουθήσουν τὸν κ. Περέζ, ποῦ ἔβγαине μὲ τὴν Κολέττα. Ἐπειτα ἐκάλεσε τὸν Ἀνρικήζ καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, κάμ' ἓνα γύρου ὡς τὴν κουζίνα, γιατί πεθαίνω τῆς πείνας. Τίποτε δὲν ἀνοίγει περισσότερο τὴν ὄρεξι ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία, σὰν αὐτὴ ποῦ ἐκάμαμε ἀπόψε.

— Ἐννοια σας, ἀπεκρίθηκε φεύγων ὁ Πορτογάλος ὡς ὑπόσχομαι, ὅτι ἔς ἓνα τέταρτο, θὰ ἔχετε ἓνα λαμπρὸ γεῦμα.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ὁ Βραζιλιανός ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔβαλε μάλιστα καὶ τὰ πόδια του, χωρὶς κανένα σεβασμὸ, ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου διευθυντοῦ, καὶ ἄναψε ἓνα ποῦρο τῆς Ἀβάνας, ποῦ εὐωδίασε ὅλο τὸ δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἐνα παράξενον γεῦμα.

Μόλις ὁ διευθυντὴς ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Ἑρρίκος, ἡ Κολέττα ὤρμησε μέσα καὶ, στὸ φῶς τῆς ηλεκτρικῆς λάμπας, ποῦ τὴν ἄναψε ὁ κ. Περέζ, ἐγνώρισε τὸν μικρὸ ἠθοποιὸν, ποῦ ἐκοιμᾶτο ντυμένος στὸ κρεβάτι του καὶ ξύπνησε ἀμέσως...

Τὰ δύο παιδιά ἔμειναν μόνα, γιατί ὁ κ. διευθυντὴς ἔκρινε περιττὸ νὰ παρασταθῆ εἰς τὴν οἰκογενειακὴ αὐτῆ σκηνή.

Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ποῦ ἄλλαξαν, τὴσσι συγκίνησι αἰσθάνθηκε ἡ Κολέττα καὶ τέτοια ἐκπληξίς ἐκυρίευσεν τὸν Ἑρρίκο, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥρα ἐκυττάζοντο χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προφέρουν λέξι.

Καθισμένος στὸ κρεβάτι, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἔτριβε τὰ μάτια, ἐκθαμβος,

στασιασμένος, νομίζων, ὅτι βλέπει ἓνα ὄρατον ὄνειρον.

Ἡ Κολέττα πάλι κύτταζε μὲ λύπη τὸ ἰσχνὸ, χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια τοῦ μικροῦ τῆς εἰλου.

Πρῶτος αὐτὸς ἔβλεπε τὴν σιωπῆ.

— Ἐσὺ!... ἐσὺ ἐδῶ!... ἐτραύλισε ἄδυνατο!..

Ἄντι νάπαντήσῃ, ἡ Κολέττα ὤρμησε στὸν Ἑρρίκο, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε πεντ' ἔξι φορές δυνατὰ. Ἐπειτα εἶπε:

— Τὸ κατάλαβες τώρα, ἐπεισθηκὸς ὅτι εἶμαι ἐγὼ;

Ὁ μικρὸς Σομὼ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι βρίσκειται εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Μὰ πῶς κατάφερες νὰ φθάσῃς ἐδῶ; ρώτησε.

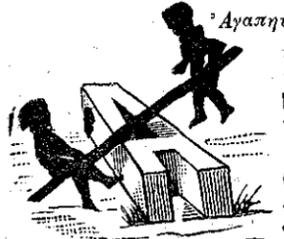
— Σὺ δὲν μοῦ ἐγραψες νὰ ἔλθω;...

— Ναί... μὰ πῶς μῆρες;

— Ἀπλούστατα, ἐκυρίευσάμε τὸ κατάστημα ἐξ ἐφόδου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τῆς ἐφημερίδας μαθαίνω, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλία συνέβη κάτι τι καταπληκτικόν: Ἐνας μικρὸς Ἴρλανδός, ἓνα παιδί δεκαπέντε μόλις χρονῶν, χημικὸς ἄπ' αὐτῆ τῆς ἡλικίας, ἀνακάλυψε μιὰ βαρῆ, δηλαδὴ ἓνα καινούριον τρόπο βαρῆς ὑφασμάτων, ξύλων κτλ. χωρὶς ἀνελίαν. Θὰ πῆτε: εἶνε πολὺ σπουδαῖον αὐτό; Γιὰ τὴν Ἀγγλία σπουδαϊστᾶτον. Γιατί χωρὶς ἀνελίαν, ἡ βιομηχανία της δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα. Καὶ τὸ μονοπώλιόν τῆς ἀνελίνας τὸ εἶχε ὁ ἔχθρος, ἡ Γερμανία. Ἀπὸ ἐκεῖ προμηθεύονταν κ' ἡ Ἀγγλία τῆς βαρῆς ποῦ χρειάζονται τὰ πειράριθμα ἐργοστάσιά της. Ὁ μικρὸς Ἴρλανδὸς λοιπὸν τὴν ἀπάλλαξε ἀπ' αὐτὸ τὸν ζυγόν. Ἐκαμε τὴν ἀγγλικὴν βιομηχανία νὰ νερῶσῃ. Γιατί ἡ ἐφευρέσις του δακιμάστηκε σι' ἀγγλικὰ ἐργοστάσια κ' ἔδωκε τὰ πῶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Κι' ἀμέσως ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔβγαλε τὸν μικρὸν ἐφευρῆτην μισθόν. Καὶ τί μισθόν! Ἐξηνταπέντε χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνον. Ἡ ἐφημερίδας μάλιστα προσθέτουσι τὴ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ μικρὸς δὲν παίρνει ἀπὸ τώρα αὐτὰ τὰ ἑπτὰ... γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλᾷ. Μένουν σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ θὰ τοῦ παραδοθῶν ὅταν ἐνηκλιωθῆ. Δηλαδὴ μετὰ ἔξι χρόνια, ὅταν θὰ ἔχουν γίνῃ τετρακόσιες σχεδὸν χιλιάδες ὀλόκληρη περιουσία. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ

παιδί εὐτυχισμένο θὰ ζῆ μὲ τοὺς τόκους. Πολλὰς ἀπορίες καὶ πολλὰ θαυμαστικὰ προκαλεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ πρῶτα πρῶτα εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ ἐφευρῆτη. Τόσο μικρὸ παιδί καὶ νὰ κάμῃ μιὰ τόσο μεγάλη καὶ πρακτικὴ ἐφευρέσι; Σπάνιον αὐτό. Τὰ «πρώιμα» παιδιά γράφουν συνήθως ποιήματα, συνθέτουν μουσικὴ, λύνουν προβλήματα, ἐφευρίσκουν καυμιά φορὰ καὶ ὀλόκληρη τὴ Γεωμετρία, — πρὶν τὴ διδασχῶν δηλαδὴ, — ὅπως ὁ Πασκάλ. Ἄλλὰ δὲν ἔχομε πολλὰ παραδείγματα παιδιῶν, ποῦ νὰ βρῆκαν κάτι πρακτικόν, χρήσιμον εἰς τὴν βιομηχανία. Ἐπειτα εἶνε ἡ γρήγορη αὐτῆ ἀναγνώρισι τῆς ἐφευρέσεως. Πῶς τὰ κατάφερε ἔτσι ἓνα παιδί; Γιατί ξέρομε, ὅτι καὶ μεγάλοι ἐφευρέται — ἡλικιωμένοι ἐννοῶ, — βλέπουν καὶ παθαίνουν ὡς ποῦ νὰ τοὺς δώσουν ἀκράσι, νὰ ἐξετάσουν τὴν ἐφευρέσιν αὐτῆ καὶ νὰ τὴν παραδεχθῶν ἢ... νὰ τὴν ἀρρίψουν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἀναφέρονται μάλιστα πολλὰ παραδείγματα ἐφευρετῶν, ποῦ πέρασαν τὴ ζωὴν αὐτῶν πτωχῶν, βασιανισμένην, καὶ μόνο στῆς τελευταίας τῶν ἡμερῶν εὐτύχησαν νὰ ἀναγνωρισθῶν. Μερικοὶ μάλιστα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἰδοῦν αὐτὸ μὲ τὰ μάτια τους, γιατί μόνο ἀφοῦ πέθαναν εἰς τὴν ἐσχάτη ἀθλιότητα, ἀναγνώρισθη ἡ ἐφευρέσις αὐτῆ κ' ἐπλοῦντε... ἄλλους.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἄλλαξε. Τώρα, βλέπετε, καὶ τὰ παιδιά κάνουν σπουδαίας ἐφευρέσεις. Καὶ ἡ Κυβερνήσις δίδουν ἀκράσι ἀκόμη καὶ στὰ παιδιά. Αἰτία ὁ πόλεμος. Τὰ ἐμπόλεμα Κράτη, ὅπως ἡ Ἀγγλία, κυττάζουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα ὅπως μποροῦν. Παρουσιάζεται ἓνα παιδί μὲ μιὰ ἐφευρέσι. Ἄλλη φορὰ ἴσως θὰ τὸ γελούσαν, θὰ τὸ ἐδίωξαν. Σήμερα τὸ ὑποδέχονται μὲ χαρὰ καὶ μ' ἐλπίδα. «Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λένε, ποῖος ξέρει τί μπορεῖ νὰ βγῆ;» Ἐτσι, εἰς τὴν Ἀγγλία, ἔγινε ἀμέσως μιὰ Ἐπιτροπὴ, ποῦ ἐξέτασε τὴ βαρῆν τοῦ μικροῦ Ἴρλανδοῦ. Τὸ ἴδιον θὰ γίνονταν καὶ εἰς τὴν Γαλλία, τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν Γερμανία. Ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάναται, κατὰ τὴν παροιμία, καὶ νὰ ποῦ καμμιά φορὰ, τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς ἀπελπισίας εἶνε σωτήριον. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει πιά ἀνάγκη ἀπὸ τῆς ἀνελίνας τοῦ ἔχθρου. Ἡ βιομηχανία της ἐξακολουθεῖ καὶ χωρὶς τὴν Γερμανία, ποῦ τὴν εἶχε στὰ χέρια της. Κι' αὐτὸ ἡ μεγάλη Ἀγγλία τὸ βρῖσκει ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμενε: ἀπὸ ἓνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν!

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ντραπήτε, ὅσοι ἔχετε αὐτὴ τὴν ἡλικία, ποῦ δὲν ἐκάματε ἀκόμη καμμιά μεγάλη ἐφευρέσι. Ὅλοι δὲν κάνουν ἐφευρέσεις! Ἀπεναντίας, μπορεῖτε νὰ καμαρώσετε, νὰ ὑπερηφανευθῆτε, γιατί κάνουν καὶ παιδιά τῆς ἡλικίας σας..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Κ' εξαφνα, εξέβαλε νέαν κραυγήν, — κραυγήν θριάμβου αυτήν την φοράν. Είς τὸν νοῦν του εἶχε γίνῃ φῶς.

Ἡ Μιμόζα ἦτο κόρη τοῦ πρίγκηπος Ἰβανῶν καὶ τοῦ τὴν εἶχαν κλέψῃ!

Ὅσον μυθιστορηματικὴ, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις, ὁ Τῶνης τὴν παρέδεχετο, διὰ τὸν ἀπλούστερον λόγον ὅτι δὲν εὕρισκεν ἄλλην πιθανωτέραν.

«Ναί, ἐπανελάμβανε συνεχῶς εἶνε κόρη του καὶ τοῦ τὴν ἔκλεψαν!»

Καὶ χωρὶς δισταγμῶν, ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του: Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρίγκηπα, — νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἀμέσως.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἦτο λοιπὸν ἐτοιμωστῶρα νὰ τρέξῃ ὅταν, εξαφνα, ἀστραπιαίως, ἐνθυμήθη τὰ λόγια τοῦ Ἐένου μετὰ τὸν μανδύαν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν ἡμέραν ποῦ τοῦ παρέδωσε τὴν Μιμόζαν:

«Νὰ μὴν ξεγνᾶτε τὴν ὑπόσχεσίν σας, ὅτι δὲν θὰ πῆτε τίποτα σὲ κανένα. Ἀλλοιῶτα, δυστυχία σὲ σᾶς... καὶ σ' αὐτὴ!»

Ὁ Τῶνης ἐσταμάτηεν ἀναποφάσιτος.

Τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ;... Νὰ ὀμιλήσῃ ἢ νὰ σιωπήσῃ;...

Ὅλιγαι στιγμαὶ σκέψεως τὸν ἐπεισαν ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶπεν ἐκεῖνα τὰ πειλητικὰ λόγια.

Ἐκτὸς τούτου, ἔκρινεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ περισσώτερον τὸ μυστικὸν ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ μία μόνη του λέξις ἤμποροῦσε νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα ὅλην του τὴν χαρὰν καὶ ὅλην του τὴν εὐτυχίαν.

Ὁρμησε καὶ πάλιν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλι, παρουσιάσθη ὁ Ἰβάν.

— Μὰ τί ἔχεινες; τοῦ ἐφώναξε ἄκομῃ τὰ βροῆς αὐτὴ τὴν ὀμπρέλλα;

— Ἄ, ναί, τὴν ἔχεκατα!.. ὑπέλαβεν ὁ Τῶνης ζῶηρά. Νὰ ξέρετε ὅμως!..

— Τί;... τί συμβαίνει λοιπὸν; ἀπόρρητον ὁ Ἰβάν.

— Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῆ (*) καὶ ἐγὼ ξέρω ποῦ βρίσκεται! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν.

Καὶ εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του, ἐπῆρε πάλιν τὸ μενεαλλεῖον ἀπὸ τὴν ἐστίαν καὶ παρουσίασε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ἐπιστάτην.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 297.

Ὁ γέρον ἐγεινε κατακόκκινος. Θὰ ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκπληξίν θὰ τοῦ ἦτορε συγκοπή.

— Τί λές;... εἶνε δυνατόν;... ἐπιθύριζε, διακοπτόμενος εἰς κάθε του συλλαβὴν, διότι ἦτο ἀνίκανος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην. νάρθρωσι, μίαν φράσιν.

Τότε, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ γέρον ἐπιστάτης, ὅτι δὲν ἤκουε λόγια τοῦ ἀέρος, ὁ Τῶνης μετὰ ἡρεμίαν τοῦ διηγήθη τὴν ἀνακάλυψιν ποῦ ἔκαμε καὶ μετὰ συντομίαν τοῦ ἐξιστόρησε τὰ κυριώτερα τῆς ρομαντικῆς περιπετειᾶς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν ἥρωες ὁ πατέρας τοῦ καὶ αὐτός.

Ὅσον ἐπροχώρει αὐτὴ ἡ διήγησις, ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος συνεκράτει καὶ τὴν ἀναπνοὴν του, ἀφῆκε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ φαίνεται ὅλη του ἡ χαρὰ καὶ εἰς τὸ τέλος, μία μεγάλη κραυγὴ θριάμβου ἀνεβόη.

«Ὁ πρίγκηψ ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας...» (Σελ. 304, στ. γ')

ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γηραιοῦ ὑπῆρέτου:

— Ἡ Ναδία ζῆ!.. Ἡ Ναδία ζῆ!..

Καὶ ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ποῦ ἔκαμε τέτοιον θαῦμα.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἤκουσαν ὀπίσω των κρότον πίπτοντος σώματος καὶ, στραφέντες, εἶδαν τὸν πρίγκηπα ἐξηλωμένον εἰς τὸ παρκέτον.

Ἐτρεξάν ἀμέσως εἰς αὐτὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εὐτυχῶς εἶχε μόνον λιποθυμήσῃ.

Ὁ πρίγκηψ, βλέπων ὅτι ἠπειλεῖτο θύελλα, εἶχε παραιτηθῆ τοῦ περιπάτου. Διέταξε λοιπὸν ν' ἀποζεύξουν τὴν ἀμαξάν καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν βίλλαν. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δω-

ματίου του, πρὶν εἰσελθῆ, ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ἐπιστάτου καὶ τοῦ μικροῦ γ κ ρ ο ὐ μ κ' ἔπεσε λιπόθυμος.

Δὲν ἤμπορεσε νὰ νῆξῃ εἰς τὴν μεγάλην συγκίνησιν, ποῦ τῷ ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις, ὅτι ἡ κόρη του, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε πλέον ἠλπιζε νὰ ἐπανιδῆ, ἦτο ζωντανή καὶ εὕρισκετο τόσον πλησίον του... Εὐτυχῶς, ἡ λιποθυμία αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ Τῶνης καὶ ὁ Ἰβάν, σκυμμένοι μετὰ ἀγωνίαν ἀνωθέν του, δὲν ἄργησαν νὰ ἰδοῦν τὰ χεῖλη του ἀνοιγόμενα, ἐνῶ ἕνα γλυκὺ μειδίαμα, — τὸ πρῶτον ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, — ἐρώτιζε τὸ ὄχρον καὶ ἰσχνὸν πρόσωπόν του.

— Ζῆ ἡ μικρὴ μου Ναδία!.. ἡ ἀγαπημένη μου Ναδία ζῆ!.. ἐπιθύριζεν ὁ πρίγκηψ ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης, ἀνταλλάσσοντες βλέμμα, ἐσυλλογίσθησαν, ποίαν χαρὰν ἀνέκφραστον θὰ ἤσθανετο ὁ κύριός των ὅταν, συνερχόμενος ἐντελῶς, θὰ ἐμάνθανεν ἀπὸ τὸ στόμα των, ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ εἶχε γίνῃ ἔξαφνα ἢ πλέον ἀνέλπιστος, ἢ πλέον γλυκεῖα πραγματικότης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Πολὺ ἀργά.

Μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του, ὁ πρίγκηψ ἠναγκάσθη νὰ κατακληθῇ. Οἱ ἰατροί, προσκληθέντες ἐν σπουδῇ, ἐροθήθησαν μήπως, ἀπὸ τὸν μεγάλον κλονισμόν ποῦ ὑπέστη πρὸ ὀλίγου, ἐξεδηλοῦτο κανένας ἐγκεφαλικὸς πυρετός. Καὶ ἔδωσαν αὐστηρὰν διαταγὴν: Ὁ ἀσθενὴς, μέχρι διαταγῆς νεωτέρας, δὲν ἐπρεπε νὰ δεχθῇ κανένα οὔτε αὐτὴν τὴν κόρην του, ὅταν θὰ τὴν ἐφερναν εἰς τὸ σπῆτι.

Ἄλλως τε, ὡς ἐάν ἐσχηματίσθη ἔξαφνα εἰς τὴν μνήμην του ἕνα μέγαν κενόν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἐφαίνετο ἐνθυμούμενος τί συνέβη. Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Ἰβάν καὶ τοῦ Τῶνης, δὲν τοὺς ἔκαμε καμμίαν ἐρωτήσιν, κανένα ὑπαινιγμὸν δι' ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ στόμα των.

Θὰ εὕρισκοντο λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ τοῦ τὰ ξαναποῦν' καὶ ὁ ἐπιστάτης, διὰ νὰ πορῶγῃ τὸν νέον κλονισμόν, ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσεν αὐτὴν τὴν φοράν νὰ σκοτώσῃ τὸν κύριόν του, ὠρίσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἰβανῶν ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεῦθῃ μίαν χαμένην του κόρην, διεδόθη ἀστραπήδον ὄχι μόνον εἰς ὅλην τὴν βίλλαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν καὶ ὅλοι ὅσοι τὴν ἐμάθαν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ διαβεβαιώσουν ὅτι... πρὸ πολλοῦ εἶχαν μαντεύσῃ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν εἶχε κρατήσῃ διὰ τὸν ἐκυτόν του καὶ μόνον.

Ἐν πάτῃ περιπτώσει, ὅλοι γύρω εἰς τὸν πρίγκηπα ἦσαν κατευχαριστημένοι νὰ συλλογίζωνται τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία θὰ τὸν ἔκαμνε γρήγορα καλά.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Τῶνης ἀπέφυγε τὰς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμναν ὁ Ἰβάν καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν... Ἡ χαρὰ του ὅθεν ὑπῆρξε μεγάλη καὶ πλέον ὥρας, ἐπεριποιεῖτο τὸν ἀσθενῆ, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο καλλίτερα καὶ ὅτι θὰ ἐπωφελοῦντο, διὰ νὰ ὑπάγουν ἀμέσως καὶ οἱ δύο νὰ φέρουν τὴν Ναδίαν.

«Ἡ Ναδία ζῆ!» (Σελ. 304 στ. β')

— Ὡ τί εὐτυχία! τί εὐτυχία!.. ἐφώναξε χειροκροτῶν.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκάλεσε τὸν σωφῆρ.

— Μάρτε, τῷ εἶπε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαιν-Μαξιμ.

— Πῶς, ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ σωφῆρ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐξεδηλωσεν ἀμέσως τὴν ζῶηροτέραν δυσἀρέθειαν.

— Ναί, ναί, θὰ πάμε ἀμέσως! ὑπέλαβεν ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν παρατάλην του, δὲν παρατήρησε τὴν ἔμφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Μαρτίου. Ἡ δεσποινὴς Ναδία πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ σπῆτι τῆς τὸ γρηγορώτερον!

— Πολὺ καλά. Τί ὥρα θέλετε νὰ φύγωμε;

— Ἀμέσως τώρα, τοῦ εἶπε!

— Πολὺ καλά. Πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ αὐτοκίνητο!

Ὁ σωφῆρ, μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, ἔφυγε τρέχων, ὁ δὲ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ προγευματίσουν βιαστικά.

Ὁ γέρον ἐπιστάτης, ποῦ δὲν ἤμποροῦσε τώρα πλέον νὰ ἔχῃ μυστικὰ ἀπὸ τὸν μικρόν του προστατεύμενον, τῷ διηγήθη τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ἐνός ἔτους, εἶχε βυθῆσῃ εἰς πένθος τὴν οἰκογένειαν Ἰβανῶν.

Ὅτως ἔμαθεν ὁ Τῶνης, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἶχε μείνῃ ἐνωρίς χῆρος μετὰ μίαν μικρὰν κόρην, τὴν Ναδίαν, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀγγελικὸν μειδίαμα τὸν ἐβοήθησε διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν βαθυτάτην θλίψιν ποῦ τοῦ εἶχε προ-

ξενήσῃ ὁ θάνατος τῆς καλῆς συζύγου του. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, — πρὸ δεκαοκτῶ σχεδὸν μηνῶν, — τὸ κοριτσάκι, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε μόνον του εἰς τὸ πάρκον τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου, ἀνηράγῃ μυστηριωδῶς καὶ ὅλοι αἱ ἐρευνοῦναι τῆς ἀστυνομίας, ἂν καὶ ἔγειναν ἀμέσως, ἀπέβησαν ἀκαρποί.

Φαντάζεται κανεὶς τὴν θλίψιν τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, κατόπιν τῆς νέας αὐτῆς συμφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπῆρχετο πρὶν ἐπουλωθῇ ἀκόμῃ ἡ πληγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς τὴν καρδίαν του ἡ πρώτη!

Ὅλιγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ σκληρὸν κτύπημα καὶ τότε οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ νὰ κάμῃ ἕνα μακρὸν ταξεῖδι, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤμποροῦσε νὰ εὑρῇ εἰς αὐτὸ τὴν λήθην ἢ τοῦλάχιστον κάποιαν ἀνακούφισιν.

Ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν μεγάλην του λύπην, δὲν εἶχε πλέον ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, ἐπεβίβασθη τῆς θαλαμηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μετὰ τὸν γέροντα Ἰβάν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ μικρὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν τὸν εἶχε μεγαλώσῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀναγῶρσις του δὲν διέκοψε τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας, αἱ ὁποῖαι ἀπεναντίας ἐξηκολούθησαν μετὰ μεγαλειτέραν ἀκόμῃ δραστηριότητα.

Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη, ὅτι ἡ μικρὰ Ναδία ἀνηράγῃ ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγά-

«Μάρτε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαιν-Μαξιμ.» (Σελ. 305 στ. α')

Μάρτε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαιν-Μαξιμ. Ὁ ὁποῖος εἶχον φανῆ, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐνεδρεῦντες εἰς τὰ περιχώρα τοῦ πύργου. Ἀλλ' ἡ ἀνάκρισις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ νομάδες αὐτοὶ δὲν ἐπρεπε νὰ κατηγορηθοῦν διὰ παρόμοιον ἐγκλήμα καὶ ὅτι ὁ δράστης τῆς ἀρπαγῆς ἢ τοῦλάχιστον ὁ ἠθικὸς αὐτουργός, — ἐκεῖνος κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐξετελέσθη, — δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦτο

παρὰ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Σέργιος, ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶν. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.]

α) Μαθητὴ εἰκόνα

— Ὡ θε μου!.. ἕνας ἀπάχης!.. Βοήθεα! Δὲν τὸν βλέπετε;

β) Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

ΔΩΝ	ΟΝ	ΜΩΝ		
ΛΕ	ΝΟ	ΠΗ	ΠΟ	ΕΕ
ΠΑ	ΚΙ	ΦΩΝ	ΛΙ	ΡΑ
ΛΟΣ	ΩΝ	ΣΕΙ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα: ἀρχαίου θεοῦ, ὄρους τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαίου ἀττικῶ συγγραφέως, ἀρχαίου ἀθηναίου στρατηγοῦ, ἱεροῦ πλοῦτου καὶ θηρίου.

γ) Πίνυγμα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

Εἴμεθα δύο ἀδελφοὶ Διάφοροι τὴν φύσιν Ἄν εἴμπορῆς, ἀπὸ αὐτὰ Σὺ μάντευσε τὴν λύσιν: Ἡ μία τὴν ὕπνον ἀγαπᾷ, Ἡ ἄλλη τὴν ἀγάλην Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς, Κ' ἡ Ἀρτεμις τὴν ἄλλην.

δ) Διὰ τοὺς Τετταρακοσμίους

Ἐστᾶλη ὑπὸ Χρυσουγῆς Β. Γοῦτάνου

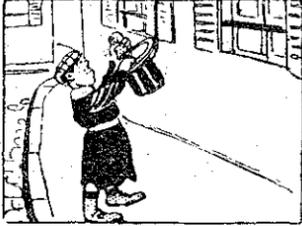
L*-s!*1-1*t*t-p*r-t*t-1*-m*nd* Νάναγνωστῆ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Ἀπόλυσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσῆμου.

Ἀποδοῦ τὸ 36ον φύλλον

α.) Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κύθηρα. — β.) Τριγωνομετρία (τρίγωνο μετὰ τρία). — γ.) Les peines que nous causerons aux autres, retomberont sur nous.

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

«Ο Γιαννάκης εκάμε μιὰ άταξία και ό θεός του, γιά να τόν τιμωρήσει, τόν εκλείδωσε μέσα ζ ένα δωμάτιο. «Εκεί θα μείνης, του ειπε, φυλακισμένος ως πού να έλθω να σου άνοιξω!» —Τώρα ό Γιαν-

νάκης συλλογίζεται πως θα περάσει της ώρας της φυλακής, όταν ξεαφνα βλέπει στο κρεμαστάρι τό ψηλό καπέλλο του θείου του. «Α μιá ιδέα!» Άμέσως τό δένει ζ ένα κουβαρί σπάγο πού ειχε για τόν

αέτό του, και τρέχει στό παράθυρο. Κάτω, στό δρόμο, τριγυρίζει ό φίλος του και γείτονας του Γεωργάκης. «Γεώργο! Γεώργο! του φωνίζει ό Γιαννάκης, τί άγόρασες εκεί;» —«Μπομπόγια και με-

λάνη!» —«Καιμένε, να ζής, βάλε μου μέσα στό καπέλλο λίγα μπομπόγια! Ό θεός μου μ' έφυλάκισε και δέν μπορώ να κατέβω να πάρω.» —Ό Γεωργάκης λυπάται τόν φυλακισμένο φίλο του και

του βάσει μέσα στό καπέλλο, πού του τό κατέβασε με τόν σπάγο, όλα του τά μπομπόγια. Ό Γιαννάκης τό τραβή άμέσως άπάνω και, με τη συνειδημένη του λαίμαργία, κατα-

βροχίζει όλη τη σακκούλα. Έπειτα ξανακατεβάζει τό καπέλλο και παρακαλεί: —«Γεώργο! Γεώργο! να ζής, βάλε μου κι' άλλα!..Δέ με λυπάσαι πού είμαι φυλακή;» —

«Α μά δέν ύποφέρεις! συλλογίζεσαι ό Γεωργάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κι' άκόμη θέλεις; Τώρα να σου δείξω, λαίμαργε!» —Κι' άντί να του βάλη μέσα στό

καπέλλο μπομπόγια, (πού δέν ειχε κήλη, άδειάζει όλη σχεδόν τη μελάνη, από τό μπουκάλι, πού ειχε άγοράσει.—«Τράβα!» —Ό Γιαννάκης τραβή με χαρά, χάνει εύθις τό

χειρι του στό καπέλλο, για να πάρη τά μπομπόγια και... πιά-νει τά μελάνια! Μπα τόν μα-σκαραζίκο! με γέλασε;!..— Άλλά τη στιγμή εκείνη, ένώ συλλογίζεται πως να εκδιμηθί,

πόρτα και εισορχα με φωνές: «Μπαρε παλησοιδιο! έσυ έχεις τό καπέλλο μου και τό γυρεύω τόση ώρα; Δός μου γρήγορα!» —Και πριν του

τό δώσει ό Γιαννάκης, ό θεός τό άρπάζει και τό φορεϊ. Φαντα-σθήτε πια τί θυμός τόν έπιασε, όταν χύθηκεν στό κεφάλι του και στό μούτρα του όλα τά μελάνια!.. Ό κακόμοιρος ό Γιαν-

νάκης δοκίμασε ζνα κρυφή! κάτω από τό τραπέζι! Άλλά πού! Ό θεός τόν άρπάζει και του έδωσε τόσες ξυλιές, ώστε έβαλε και στην τσέπη του. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ό Διάττων Άσκή, όταν ήκουσαν ότι ή Όδυσσεια του Όμηρου εινε βιβλίον μεγάλης αξίας, άνέκραζε με άπορίαν!.. —Καλέ, τί μου φάλλετε! δυο δραχμών διέλιον εκεί-πέρα!.. Έστάλη υπό της Βαβαρομαχοει Έλλάδος

«Η μικρή Πηνελόπη ρωτάει τη μαμά της: —Μαμά, πόση ώρα βασταί ένα όνειρο; —Δέν τό ξέρει: κινεί; αυτό, παιδί μου! —Μπα, πετίεσαι και λέει ό Νάκης, ό μεγαλύτερος της; άδελφός, εινε πολύ εύκολο! άκου έδώ, Πηνελόπη: όταν αρχίσεις να όνειρεύεσαι, πέ μου τό άμείνω; κι' εγώ θα δω τό ρολόι! κι' όταν τελειώση τό όνειρό σου, μου τό λές; και κυτάξω, πόση ώρα πέρασε.

«Ό Μικρός Κοριουκεφαλάκης διαβάζει εφημερίδα. —Τί διαβάζεις, τόν έρωτά ή μητέρα του. —Διαβάζω τας γεννήσεις. Παρατηρού μη ένγενθή κανείς; πού τόν ζεύρω! Έστάλη από της Έλλάδος της Έλλάδος

«Ό Μπαμπάς: —Νίκο, γιατί έστακούθηκε ό Μιμης με τό Γεώργο; —Ό Νίκος: —Δέν ζέρω, μπαμπά. —Ό Μπαμπάς: —Καιμένε, τόση ώρα κεϊ-χάμου και δέν σούβρι τίποτα σ' αυτιά σου; —Ό Νίκος: —Α! ναί. Μούβρι μιá κατακεφαλιά την ώρα πού πήγαμε να τούς χωρίζω. Έστάλη από τό Θαλασσαπούλι του Στόλου

ΑΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Άθήναι, 38. οδός Έυριπίδου την 15ην Αυγούστου 1916.

μου εινε ότι ή «Διαπλάσις» δέν εινε καθόλου για μικρά παιδιά, άλλ' εινε για τούς μεγαλύτερους; έως τούς γερόντας.

«Με τί χαρά άκουει ή δύστυχη μου νόνα, —εινε περιττό να πω πωςών χρόνων ήτο—δεν της διάβαζε τη «Διαπλάσι». Άκόμη θυμώμαι την ευχάριστη πού της εκάμε ή Μάνα και κόρη του Φαίδρου Άδάμαντος (εις τόν τόμον του 1912).

«Άς άφύσουμε τές μητέρες μας, μεγαλύτερους; άδελφούς; ή άδελφές; καθένας θα βρη κι' ένα κομμάτι γι' αυτόν να τάρσει, να ευχαριστήται. Άς δώση ή φίλη Μυροληνη τη «Διαπλάσι» για δοκιμή στην μητέρα της, άδελφού της, άδελφής της, θετό τη, ή όποιοδηποτε άλλον του σπιτιού της, και να μάζη πη πιδ κομμάτι άρσεε καθένος. (Είμαι περίεργη να μάθω).

«Ηθέλα να θέσει ή αγαπητή Μυροληνη τό τι γίνεται στα σπίατα πού αγαπού τή «Διαπλάσι». Μόλι: τόν ιδού, καθένας άφίνει ότι κι' αν κάρη και τρέπει ναράξει. Την κλύουν σε δυο κι' άμέσως ερίζονται στο διάδασμα, δυο-τρέι; στο ένα κομμάτι, δυο-τρέι; σε' άλλο. Όποιος μένει απ' έξω, περιμένει με άγωνία, κι' αν εινε μικρός; αρχίζει και τά κλάματα.

«Ευχάριστώ δι' όσα γράφεις, Έλληνη Ηλεκτρολόγη, και χαιρώ πού απεράσισ; επιτέλους; να λαβάνη; μέρος εις την έντησι. Όχι, καμμάτια με συνέλειαν δέν δημοσιεύω εις την Σ.Σ.Σ. Να μου στείλη; σύντομα.

Κόμμα των Φιλελευθέρων, σε συγγαίρω δια τόν προβιθάσμον σου με τό άριστα. Φυσικά, πρέπει να μετεξ, αφού θα κάμη; και δευτέρας; εξέτασεις, εισιτηρίου; και άσθηράς. Πρόσχεζ; όμως, διότι τό εισιτήριο, εισιτήριος κτλ. γράφονται τό σε με ίωτα και όχι με ήτα. Εινε ένα λάθος πού τό κάμνουν πολλοί. Και θυμώσου οι καθηγηταί; μήν τά ρωτάς!

Να και ό Τσαλατάνος, πού εινε τόσα χρόνια συνδρομητής μου και μάλιστα; τώρα απεράσισε να «εργασθί σοβαρά» ώστε να γίνη ένας καλός; μαθητής του σχολείου μου». Έμπρός; λοιπόν! άλλοι άργά; παρ' ποτέ. Και τό Βραβείο μου εινε άτελείωτα...

Τα ίδια άπάντω και εις την Καμέλια. Ά; εξακολουθήση; τώρα πού εκάμε την αρχήν, ή όποια δια κάθε πργμα εινε δύσκολη. Έβρις; δικη, Γλυκί Όνειρον, δέν έχομεν πολλούς; και μάλιστα; πολλας ήθοποιους; μορφωμένους. Αυτή πού σε; ήλθε εινε πολύ μετρια; και έδώ εις τας; Άθήνας; δέν πρωταγωνιστεί; ποτέ, παρ' μόνον, νομίζω, εις όπερέττας. Αι καλύτερα; δοματικά; πρωταγωνιστριαί του Έλληνικού Θεάτρου εινε σύμμερη ή Μαρία Κοτοπούλη, ή Κυβέλη, ή Ροζαλία Νικα, ή Άγνη Ρεζάν. Ένωστοι; όμως, ότι και πολλοί; άλλοι παίζου; καλά.

«Η Έδμή της Μάννας πληροφορεί τό Ζήτω ή Διάπλάσις; ότι τα Έλληνικά Σχολεία; ωνομάσθησαν έτσι; κατ' απομνημονών; εις τας λειτουργόντων; εις την Γαλλίαν «Λατινικών Σχολείων». «Σαγλότατα»; περνά; ημέρες; του ό Ρωβύρος. Υγνο από της έντεκα; ώ; της έντεκα (δώδεκα; ώρες, πολύ καλά!) φαί, άνστατάμα του σπιτιού; ως της πίτες; και έπειτα Φάλληρη ή Ζάπειο. Τελοσπάντων, δέν του άρσει; τό καλοκκίρι. Και ζέρετε; γιατί; Άπλούστατα, βαρέθηκε; της διακοπεί, τό καθησί. Και θέλει να έλθη; ή χειμώνας; δια ν' αρχίση; ή δουλειά. —Λίγη ύπομονή; ακόμη, παιδιά; μου, και έβρισε!

«Οραίς; επιστολάς; μου έστειλαν; αυτήν την εβδομάδα; και οι έξ;: Ναυάμι των Σπεισοιών, Έγγλεζάμι, Έλλάς; του Βενιέλου, Μαρία; Δολόρες, Φιλελευθερο; Προσφωγάμι, Έλπίς; της Έλλάδος, Νύμφη; του Αιγαίου; και Ατόνομος; Ηπειρος. —Έξέτε; εσι; τα καλά των γελλας; των και τούς; ευχάριστώ; για τά καλά τω λόγια.

«Οραίς; επιστολάς; μου έστειλαν; αυτήν την εβδομάδα; και οι έξ;: Ναυάμι των Σπεισοιών, Έγγλεζάμι, Έλλάς; του Βενιέλου, Μαρία; Δολόρες, Φιλελευθερο; Προσφωγάμι, Έλπίς; της Έλλάδος, Νύμφη; του Αιγαίου; και Ατόνομος; Ηπειρος. —Έξέτε; εσι; τα καλά των γελλας; των και τούς; ευχάριστώ; για τά καλά τω λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ. Αυτήν την εβδομάδα; Έλβα; τα έξ;: Η; Νίχη; του Παρρασιού. —«Σκέψαι». —«Η

θάλασσα». —«Καλοκαίρι». —«Μία αντίθεσι». —«Κλέπτης; άναίσγητος». —«Σκέψαι; και Γυώμαι». —«Κουμπάρες». —«Η Άνκολλη». —«Φύλλα; Βελανδιάς». —«Μακεδονία». —«Οί; δυο; ύπνρήται». —«Τό; πάθημα; του φιλαργύρου». —Τι; μά; φάλλει; ή νεότης. —«Παρεσηγήσεις». —«Οί; πρόσφυγες». —Παιδικά; Πνεύματα; και διάφορα; δια τούς; Έδωματιαίους; Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά; Μυστικά; επιθυμούν; να ταλλάξουν; ή 'Ισα; (0) με Μεγάλη; Έλλάδα, Κόμμα; των Φιλελευθέρων, Ρωτική; Σάμον, Ροβύρος, Μελαγγολίαν, Αιτοκοράτορα; του Βυζαντίου, Κόκκον, Παμπόνηρο; Διαβολάκι, Μίαν; Τρελλούλαν, Γνώ, Ρελενιάν, Έγγλεζάμι, Ηρα; του 1918, Άσκή, Παπάχαδα; Καροάμια, Ψοχή, Χουσαλλίδα, Κόση; του Μορηά. —ή Νύμφη; του Αιγαίου; (0) με Βόρειον; Σέλας, Ανατέλλουα; Ηλιον, Έσπερον. —Ό Γερμανόπιος; (0) με Αίτην; Στέφανον, Έλληνικήν; Σημαίαν, Αίσθημα; της Πατοίδος, —Τό; Παμπόνηρο; Διαβολάκι; (0) με Μίαν; Τρελλούλαν, Χαυδότη; της Νίκης, Τρελήν; Ξανθούλαν, Νησιωτοπούλαν, Χάριν. —Ό Γενναίος; Γαμβέτας; (0) με Γενναίωρον; Στρατηλάτην, Γενναίωρον; Έλληριδα, Έρον; του Μορηά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούδέν; ψευδώνυμον; εγκρινοται; ή άνανσοται. αν; δέν; συνοδεύεται; υπό; του δικαιώματος; δε. 1. Τα; εγκρινομένα; ή άνανσομένα; ίσχυου; μέχρι; της; 30; Νοεμβρίου; 1916. Όσα; συνοδεύονται; από; Α; άνήκου; εις; άγόρια; και; δια; από; κ. εις; Κορίτσια.

Νέα; ψευδώνυμα; Κατόνη; του; Κιλκίς, α. (ΕΤ), Καμέλια, κ. (ΜΓ), Γενναίος; Γαμβέτας, α. (ΜΒ), Αίμοσταγες; Έίφος, δ. (ΣΣ).

«Η; Διαπλάσις; άσπάζεται; τούς; φίλους; της; ή Έλπίδα; της; Έλλάδος; (τετράδα; έστειλα; ναί; και; συνδρομητής; εινε; και; ψευδώνυμον; έχει;) Χουσαλλήν; (συμπεριλήθη; ναί;) Έρώτα; της; Πατοίδος; (εγκάτω; ελήφθη; μιν; άνησυχής;) Έδά; Α.Π. (έστειλα; ευχάριστώ; δια; τας; φροντιδας;) Πηλέα; (έλαβα; ευχάριστώ; συστατικά; στη; μητέρα;) Καροάμια; (πολύ; εύμορφο; τό; γράμμα; σου; εύχομαι; να; πραγματοποιηθούν; τα; σχέδια; σου; χαίρετιστα; εις; όθους;) Έρωτα; της; Έλευθερίας; (δέν; εινε; από; οικονομίαν; άλλ' από; την; άταξίαν; των; Ταχυδρομείων;) Αγίαν; Σοφίαν; (έλαβα; ευχάριστώ;) Βουνη; της; Μανωλίας; (έλαβα; ευχάριστώ; συμπεριλήθη;) Μυστηριώδη; Αμαζόνια; (έχει; καλώς; στείλε; αιγυπτιακά; γραμμυτόσημα;) Νοσταλίαν; (είχε; πλέον; σταλή; όταν; ελήθη; ή; δευτέρα; επιστολή; σου;) Άστέρα; της; Έλευθερίας; (εύχομαι; καλήν; επιτυχίαν;) Βαβαρομαχοει; Έλλάδα; (τό; πιστεύω;) Αίματομένο; Έίφος; (στείλε; τα;) Γεώργιον; Α'. (δέν; πρέπει; να; λυπάσαι; μόνον; να; χαίρσαι; διότι; πραγματικώς; εξασφαλίζεις; ένα; λαμπρόν; μέλλον;) Χαρούμενη; Καροούλαν; (έστειλα; άσπάζομαι; τα; δέφια.) Τιάσρον; (έλαβα; ευχάριστώ.) Κυκλαμίν; (εγκάρδια; συλλυπητήρια;) Ηρω; του; Σουλίου; (και; δια; τρείς; και; δι' όσους; θέλεις; μίνας; ειμπορεί; να; εσαπαθήσης;) Ένα; Σάμιου; τόπουλο; (έστειλα; εκ; νέου;) Ματωμένο; Ηλιοβασίλεμα; (πολύ; καλά;) Δημ. Σ. Μπεροδ. (βα; βαίως; ήμπορεί; να; εσαπαθήσης; από; τα; δυο; ψευδώνυμα; πού; προτείνεις; τό; πρώτον; εινε; ελεύθερον; τό; δεύτερον; δέν; επιτρέπεται;) Ναυάμι; της; Αήμων; (έλαβα;) Γερμανοπαίδα; (έστειλα;) Αντίνα; Ηλιον; (έστειλα; καλή; ή; ιδέα; σου;) Χ.Κ. (δια; να; σου; εγκριθη; τό; ψευδώνυμον; πρέπει; να; δηλώσης; και; τόνομά; σου;) Ηρω; της; Κλεισοβής; (ναί; άλλα; πρέπει; να; πάρη; και; ψευδώνυμον;) Αιτοκοράτορα; του; Βυζαντίου; (τα; έλαβα;) Παθρόνον; των; Λαών; (έστειλα;) Ασημα; της; Αηδόνας; (έλαβα; ευχάριστώ;) Ορεινοίαν; Πλάτανον; κτλ. κτλ. Εις; όσας; επιστολάς; έλαβα; μετα; την; 15ην; Αυγούστου; άπάντησω; εις; τό; προσχεζ;.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ψυχρά; όλα; ως; χτές; κι' άδιάφορα... Τώρα; ξανοίγω; μόνον; της; βυθισμένες; εις; τους; και; τόν; κρυφό; τους; πόνο... Και; μένον; έτσι; άσύνχριτα; 'ς; του; λογισμού; μου; μιá; άκη; καθώς; τά; βλέπω; φεύγοντας; μές; 'ς; τό; θολό; μου; διάκρυ...

Μήνες; παλεύει; αδιάκοπα; στην; κλίνη; ή; χήρα; ή; μάνα; : «—Σήνω; Χριστούγεννα; κτυπούν; μάννα; κτυπή; ή; καμπάνα.» «—Σύρσε; σεις; στην; εκκλησιά; όπου; γεννάται; ό; Κτιστής; Κολλά; του; θα; τά; κόσω; εγώ; τό; «Δόξα; έν; Υψίστους.»

XLVI

Στην; καταφρόνια; σύ; έχρσαι; βάλαμο; θεό; μόνάχο; ν' άνασυλωής; την; καρδιά; σε; στήριγμα; από; βράχο. Δέν; είσαι; έσύ; ή; σφιχτή; γροθιά; κι' ό; μανισμένος; δείκτης; Του; Ναζωραίου; σ' έπρόφεραν; τά; χείλη; Gloria; victis!

Ψηλά; ή; καθήλα; άγρα...Κι' εγώ; τά; κρούα; μου; χέρια; άπλώνω; μπρός; 'ς; τη; θεομάστρα...Λαχταρώ; να; ιδώ; τη; μέρα; μόνον; μ' άτρέμο; και; στην; παρασιτιά; φυσω; και; σκίβω; έμπρός; της; Ίσως; με; κάμη; ή; ήλιος; της; και; τυφλωθώ; 'ς; τό; φως; της;...

XLVIII

Στό; βήμα; άμείρινον; παιδιο; τρίζουν; τά; σκόρπια; φύλλα; πού; γελαστό; τη; χαιροτά; την; πρώτη; άνατιχιλά... Γρηούλα; πού; άργοσέρεται; στης; οσηματιάς; την; άκη; τ' άπό; τριών; έτόν; στελάτε; σ' ένα; φίλο;σαι; εγώ; ένα; φίλο;σαι; πρίν; να; τό; γράφεις; καθαρά; με; τη; μεγαλύτερη; προσοχή; Κ' εκείνος; αυτό; όαχη; από; τα; χέρια; σαι; για; να; σ' έθυμάται.

Καθώς; μακρυνά; τό; σύννεφα; φτεροκοπούν; φευγάτα; κι' ή; άνοιξη; άλαφροπατά; 'ς; τη; βελουδένα; σιρόατα; κι' άστράφτουν; 'ς; τό; λευκό; της; φως; τά; γελιστά; της; κάλλη; άκούω; μιá; μυστική; φωνή; να; κραζή; : «Έλάτε; πάλι!» ΤΕΛΛΟΣ; ΑΓΡΑΣ

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Θέλετε να περάσετε θανάσια το καλοκαίρι σας;... Θέλετε να μὴν αὐθιγῆτε οὐτε τὴν ἔσπην τῆς πόλεως, οὐτε τὴν μοναξιὴν τῆς ἐξοχῆς, οὐτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε **ΤΟΜΟΥΣ** "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου

482. Λεξιγράφος

Τὸ πρότον, φλε μου, εἶσαι σὺ.
Συμπλεκτικὸς, καινὸς, τὸ δεύτερον μου.
Γυναικί τῆς Γραφῆς;
Καὶ Ἰταλικὸ νησί τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βουλγαρομάχου Ἑλληνίδος

483. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Ἄν ὡς ἐγὼ μὲ ἀφίση;
Εἶς τὸ χόμα θὰ μὲ χώσης.
Ἄν μὲ ἀποκαταίση,
Μίαν νῆσον θὰ δηλώσης.
Καὶ αὐτῆς τῆς νήσου κάλιν
Τὸ κεφάλι ἐάν κόψης,
Εἶς, μεγάλον, λῦτα, ὄγκον
Τοῦ πλανήτου θὰ προσκόψης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθέρας Ἑλληνίδος

484. Μεταγραμματισμός

Βγάλε κίκα, βγάλε θή
Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ νιώσῃ,
Τὸ πουλὶ θενὰ γαθῆ
Καὶ νησί θὰ ξεφυτρώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος

485. Τετράγωνον

**** * = Ἴδρυμα ἐπισκευτικόν.
**** * = Ἰεῖος Ρωμαίου ἄρχοντος.
**** * = Κοινότητα ἐπιθιτων.
**** * = Χρονικὴ διαίρεσις.
**** * = Νῆσος τοῦ Λιγαίου.
**** * = Ἀντινομία.
**** * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτω; τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου

486. Αντιστραμμένη Παροιμία

**** + **** = Ἀρχαῖος μαθηματικὸς.
**** + **** = Κόβη; κελιά.
**** + **** = Διοικητικὴ διαίρεσις.
**** + **** = Χρονικὴ διαίρεσις.
**** + **** = Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῶν Ψαρεῶν

487. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος

— Μαρίκα, ποῦ εἶνε ἡ Νίτσα κατ' ἡ Κρίνα;
— Στὸν κήπο, μαμά, πίνουν τὸ τσάι τους.
— Πέ; τους νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν καὶ δού-
τημα.
— Τί βούτημα, μαμά;
— Μὰ τί, τὸν κορφὸ μού κάνει;
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρτίνας Εὐαγ. Σβορώνου

488—492. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς Γράμματος ἐκείνη; τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μέρος, Κόβος, κίμα, πόρος, πήρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀντίνας

493. Διπλὴ Ἀμφοτεριχὴ ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά τῶν ἀποτελοῦν
Βασίλισσα, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα γίγαντα
τῆς Π. Διαθήκης:

Κακός, ποιικιλία, ψεῦδος, νῆσος, ἀνίανος,
θνητός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζλάτ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—153]

Ζητώ Καταστατικὰ Συλλόγων Διεύθυνσις:
Γ. Γ. Α. Poste-Restante, Ἡράκλειον
Κρήτης. Ἔγμος τῆς Ἐλευθερίας.

[15'—154]

Στὴν ἀγαπημένη μου Δορκαῖ ἔρχομαι χρόνια
πολλὰ γιὰ τὴ γιορτῆ τῶν γενεθλίων τῆς
19)8)1916. Μελαγχολία.

[15'—155]

Επιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴς παλῆς μου
συμμαθήτριες ἀπὸ Κέρκυρα, Ἀμαλιάδα,
Πύργο, Ἀργαστὸν. Διεύθυνσις: Νουσιανῶν
Ν. Μουσούρη, Ἰθάκη.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Χ. Μεϊτάνης, Ε. Γ. Καρδαράς,
Π. Ε. Μυλωνάς, Κ. Π. Λάβρος, Φιλελεύθερο
Προσφυγία, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Ἀργυρόπου-
λος, Γερμανόπουλος, Χ. Μπούμαν, Ε. Χάρμαν,
Γ. Ὀλσεν, Ρ. Βαρτηλόπουλος, Α. Φρίντεμαν, Χ.
Βάνερ, Β. Κέρμαν, Φρειδερίκος Αὐγουστός, Ι.
Α. Δάσος, Σ. Α. Δάσος, Α. Ε. Μανωλαίτης, Ι.
Γ. Χονδρογιάννης, Α. Α. Δημητράκουλος, Π. Ι.
Μήλιος, Α. Σλίτ, Α. Χόφμαν, Ρ. Χριστιάνσον,
Α. Ν. Λευθίς, Θ. Γ. Γιαννούλακος, Κερκυρι-
μένος Θησαυρός, Θ. Ι. Ρουσόπουλος, Α. Α. Τσι-
της, Μ. Σ. Κασακίδης, Ε. Σ. Θεμελιάδης, Μαρία
Α. Μόσχου, Ν. Γ. Πόθος, Π. Α. Ρωμανοπούς, Π.
Σ. Χατζημανθρέου, Ἰωάννα Θ. Μάτσα.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ε. Α. Κομηλιάτος,
Γ. Α. Καρβαδίας.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσὴ Καρδιά.
ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργακοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Χρ. Ζήτης.
ΔΕΛΦΩΝ: Ἀγγελικὴ Κ. Μινωλίδου, Α. Κ.
Μανωλίδης.
ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος, Α. Α.
Μαροκόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Α. Φερρεντίνος, Μαρίκα Α. Φε-
ρεντίνου, Ἀνδριάντα Α. Γράτσου, Καλλιόπη Α.
Φερρεντίνου, Θ. Τ. Μορφέςης, Θ. Λορένδος.
ΙΖΑΝΝΙΝΩΝ: Λουίζα Κοφίνα.
ΚΑΛΑΜΑΡΝ: Τσαφάνης, Ν. Δ. Καράμπελας,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημήτρη Ν. Δ. Σουρέφ, Χ. Ι.
Σουρέφ, Σ. Ν. Γιαννούσης, Κ. Α. Μαρτίνας,
Ἄλφ. Σ. Δόσης, Π. Α. Γκέρκ, Α. Γ. Δεσύλλας,
Λιζέτα Γ. Δεσύλλας, Φιλότατες.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πάπη Γ. Καλλιέρη.
ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Παπαϊωάννου.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Α. Νίνης, Α. Ι. Γεννηματῆς,
Μαργαρίτ Γ. Εὐγενικῆ, Χρυσούλα Γεννηματῆ,
Ι. Κ. Τζαβελάκος, Κ. Π. Τζαβελάκος, Ἐρμηνί-
α Ἀνακλιώτου, Αλκ. Α. Γρίνη, Α. Λιβεράτος,
Α. Π. Θεοδόσης.
ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Α. Κ. Αιμιλιανίδης.
ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ: Σ. Γ. Λιβεράτος.
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Π. Τριανένης, Χ. Λαμπίρης,
Σ. Ι. Γεωργιάδης.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρκωτίας.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Θ.
Τσαπακούδας, Ν. Μαλαγκάδης, Ι. Κ. Καρανιδίος,
Σ. Β. Βαλαμίδης, Ι. Θ. Γιαννούσης, Ν. Α.
Ἀντανασιάδης, Φαρσάρ, Μαργαρίτ Γ. Κωνσταντῆ,
Ἐλένη Α. Σακελλαρόπουλου, Στ. Α. Στυλιανίδης,
Κυριακὴ Ι. Χατζάκη, Γ. Σ. Τσαφῆς, Γ. Ε. Πα-
πᾶς, Στ. Π. Παπᾶς.
ΠΥΡΓΟΥ: Γεω. Α. Ρομποτής, Σταματοπούλου,
Γ. Ἀναστοπούλου.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχελιδίου, Χαρ.
Βεργάδος, Γ. Μ. Βαλασῆς, Μ. Β. Σούτιος.
ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδορακοπούλου, Ν. Πανα-
γιωτόπουλος, Ν. Ε. Δάσος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάν-
δρου, Κ. Σ. Ραΐσης, Ζωὴ Ἐλ. Παύλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀκτῆ, Παρθένος τῶν Δασῶν.
ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Α. Ἀντωνιάδης.
ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Ν. Α. Μελισσηνός, Ι. Ν. Μα-
ροκόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Ν. Ἀγγέλου.
ΧΙΟΥ: Φιλοφίλη Ν. Δάλλα, Καλλιόπη Σ. Κα-
τακουσηνοῦ, Λεάνδρος Ν. Δάλλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ἐνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληρονομία καὶ ἐλήφθησαν οἱ ἐξῆς πέντε:
ΜΑΡΙΑ Α. ΜΟΣΧΟΥ ἐν Ἀθήναις, **ΕΠ. Α. ΚΟΜΝΗΛΙΟΥ** ἐν Ἀργινίω, **ΑΝΔΡΙΑΝΑ Α. ΓΡΑΤΣΟΥ** ἐν Ἰθάκῃ, **ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΚΕΝΕΣ** ἐν Μεσσολλογίᾳ, **ΑΘΗΝΑ Σ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ** ἐν Σύρῳ, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὠθηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προήγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἔτησια δρ. 8.—	Ἔτησια φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἑξαμηνιος 4,50	Ἑξαμηνιος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Τριμηνιος 2,50	Τριμηνιος 3,—		
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1916	Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 39
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Με ποιόν;
—Με τοὺς μαύρους τοῦ κυρίου Ἄλ-
βαράδο.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπίστευε τώρα ταυ-
τιά του' καὶ ἡ Κολέττα ἀναγκάσθηκε
νὰ τοῦ διηγηθῆ μετὰ τὴν σειρά δλα ὅσα
συνέβησαν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔλαβε
τὸ γράμμα τοῦ στὴ φαζέντα. Ἡ διή-
γησις αὐτὴ ἐφαίνετο ἐστὼν μικρὸ φυλα-
κισμένο τόσο φανταστικῆ, τόσο παρά-
ξενη, τόσο ἀπίστευτη, ὥστε κάθε τόσο
τσιμποῦσε τὸ χερί του ἢ ἀγγίξε τὴν
Κολέττα, γιὰ νὰ βεβαιώνεται ὅτι ἦταν
ἐξυπνος. Ἐπιτέλους ἐπέσιθη δὲ ἄλ' αὐ-
τὰ δὲν ἦταν ὄνειρο καὶ ὅτι πραγματι-
κῶς εἶχε μπροστά του τὴν Κολέττα,
τὴν ἴδια, ὁλοζώντανη. Καὶ τότε τὸν
ἐπίασε μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη.
—Ὅστε μπορῶ νὰ βγῶ τῶρ ἀπὸ δῶ ἢ
ἐρώναξ' δὲν θὰ καταντήσω ὁλοκατέλυτο

«Καλῶς τον!.. Χίτρω πολὺ ποῦ σὲ ξαναβλέπω...» (Σελ. 310, στ. α')

τρελλός... δὲν θὰ πεθάνω μέσα στοὺς
τέσσερους τοίχους τῆς φρικτῆς αὐτῆς
φυλακῆς!.

—Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-
λέττα. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, ἔλα
μαζὶ μου' θὰ ἴδῃς ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος.

«Ἐσὶ!.. ἐσὶ ἐδῶ!.. Ἀδύνατο!» (Σελ. 303, στ. 6')

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ
τὸ ξαναποῦν. Σηκώθηκε ἀμέσως ὀρ-
θιος καὶ ρώτησε τὴν μικρὴν τοῦ φίλη:

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ πᾶς;
—Στὸν κ. διεθυντῆ.

Ὁ φυλακισμένος ἀνατρίχιασε καὶ
ὀπισθοχώρησε.

—ὦ, ἔκαμε, θὰ μὲ στείλῃ στὸ
ν τ ο ῦ ς !
—Μὴ φοβάσαι! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-
λέττα, ἐνῶ τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ χερί' ὁ
μπαμπᾶς μὲ τοὺς μαύρους τοῦ εἶν' ἐδῶ, θὰ ἴδῃς!

Βγήκαν ἀπὸ τὸ κελλί. Ὁ Ἐρρίκος
ἐδοκίμασε ἕνα πολὺ ἡδονικὸ συναίσθημα,
βλέπων τὴν τρομερὴν ἐκείνη πόρτα, τὴ
γεμάτη σῦρτες καὶ κλειδαριές, νανοί-
γεται μπροστά του μ' ἕνα σπρώξιμο.
Περπατοῦσε μόνος καὶ ἐλεύθερος στὸ
διάδρομο. Καὶ ἡ θέα τῶν μαύρων, ποῦ
φύλαγαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ
κ. διεθυντοῦ, τὸν καθυσάχασε στὴν
ἐντέλεια.

Ὅταν τὰ παιδιά μπῆκαν ε' ἐκεῖνο
τὸ δωμάτιο, ὁ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς
τῆς Κολέττας ἀποτελείωνε τὸ κάπνισμα